

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ ВЕЛИМИРОВИЋ СРПСКИ НАРОД КАО ТЕОДУЛ

X

92. Мала знања добијају се учењем, велика знања добијају се вером и поштењем. Христоверни и поштени Карађорђе није имао сва ситна и ситничарска знања модерних Срба, али је имао сва велика знања. По тим својим великим знањима. Које сам Бог дарује онима који су верни и поштени ма и без икакве школе, Карађорђе није имао у свом плану ову и овакву Југославију какву су створили његови крунисани потомци, него хетерију (=друштво, заједницу) православних народа на Балкану. За ту идеју и тај план свој Карађорђе је мученички пострадао. Но његова идеја, онда одбачена, сада долази на дневни ред. После свих перипетија и свих лутања Срби се морају вратити на идеју свога великог Војда: Савез свих православних народа на Балкану с наслоном на православну Русију. И то све не ради царства земаљског него Небеског, не ради славе и величине државне, него ради служења Христу Богу. Теодулија једноверних народа био би смисао и програм те историје.

93. Свака велика и спасоносна идеја остварује се споро и трудно, и то обично на мучеништву и крви својих зачетника. Хришћанство је изашло на светлост дана и признато тек после триста година. Карађорђева идеја о савезу слободних народа Балкана запечаћена је Вождовом крвљу у Радовању и чекала је своје остварење до сада ето 120. година. Но, то је идеја велика и спасоносна, те ће се с божјим благословом и остварити, ако је сви Балканци прихвате. А прихватиће је ако је најпре Срби прихвате, срцем и душом и разумом. Неће је, пак, србски народ прихватити ако буде ишао за поквареним и антихришћанским духом своје партизанске и неозбиљне интелигенције. Прихватиће је, пак, ако буде пошао за духом онога свог великог и светог генија сељачког, за духом Црнога Ђорђа из Тополе. Видећемо.

94. Царство балканских народа са царством свете Русије – не Русије неруске и чивутске, него свете православне Русије – може донети целом човечанству срећу и остварити оно мистично хиљадугодишње царство мира на земљи, које се показало на Патмосу у визији онеме славном апостолу визионару, светом Јовану Евангелисту. Јер тај миленијум још није у историји света остварен. А оно што је суђено од Бога, мора се остварити. Ко ће остварити ако не они, који су до сада били највише мучени и презирани, сечени и гажени, то јест Словени и остали православни народи? Речено је србском пословицом, да на мрзану кућа остаје. А у руским народним причама увек је презрени „глупи“ Иванушка на крају морао спасавати своју браћу, која су се правила паметнија од њега. Тако ће православни Словени са осталим православним народима, као мрзан и презрени Иванушка, спасавати обе хемисфере света, Исток и Запад. Каквим програмом? Да ли насиљем, освајањем, гордошћу, себичношћу, палежном теократијом, светском аутократијом, вашарском демократијом? Не, никако, него Теодулијом, свакидашњим програмом србског народа.

95. За време херувимске песме на Литургији свештеник говори Богу: „А служити Теби велико је и страшно и за Небеске силе.“ Шта раде пламени Серафими и Херувими и саме безбројне војске бестелесних духова него служе Творцу своме „са страхом и трепетом“? Јасно је да за људе и народе на земљи не може бити веће почести од службе Богу. Нити има већег достојанства и веће славе за човека него да служи Створитељу своме. То је србски народ разумео, од цара до просјака, и програм служења Богу испуњавао доследно и упорно од Немање до почетка XX века. Ту је србски „бураж“ посрнуо, пред капијом XX века, као султанов пред Бечом. Разумео је србски народ, да ко Богу не служи, тај не може служити ни своме народу нити човечанству. Јадни су они и нелогични, који говоре да хоће да служе народу али одбацују Бога. Као кад би неко спасавао туђу децу, а презирао родитеља те деце! **Не може човек признати човека за брата да не призна Бога за Оца.** Србски народ мора чврсто стати на свој историјски пут служења Богу, и уколико је скренуо, мора се повратити на тај пут. Иначе ће бити одбачен од Бога као јеврејски народ, па му неће помоћи никакво царство земаљско, нити икаква Југославија и хетерија. Он у хетерији православних народа треба да сија као најдоследнији, најизвежбанији и најпрослављенији слуга Христа Бога, те да осталим народима служи за пример. Ми подвлачимо: **најдоследнији, најизвежбанији и најпрослављенији.**

96. Историјски догађаји то потврђују. У својој праволинејности и историјској доследности Срби су надмашили и Русе, да не говоримо о другим православним народима, коњукуристима у безброј одсудних момената. Руска интелигенција, **сита трбухом, а лења духом**, заварана је од христорборног Дарвина, Маркса, Ренана и сличних западних сатаниста, више чак него и србска интелигенција. Не зато што је србска интелигенција била боља од руске, него зато што се више плашила од слободног, храброг и мудрог сељака србског, који ју је хранио, те није смела ићи баш до краја на своме пропадном путу, из страха да је народ не побије. Па ипак, олењен на слободи као на летњој пригревици србски сељачки народ је дозволио својој интелигенцији да му убризга све отрове западне смрти у његов дух и душу. Ако се не излечи, иструлиће и пропашће, и биће као лешина пред Богом, пред Небеском Србијом и пред целим светом. Личиће на човека, који је сву младост провео чедно и поштено, и прочуо се и прославио, а у најзрелијим годинама пропио се и покварио, да га нико не може да позна и да га се и Небо и земља одричу као свог сродника. То би значило: свршетак историје Србадије, а почетак историје мангупарије.

97. Србска великодушност често је прелазила у слабост. И то у велику и убитачну слабост – у сервилност. Ту слабост показали су у турско и аустријско време Срби избеглице у Русију и у Румунију. Колико је србског народа остало тада на овом страшном ограшју балканском, толико се, у току времена и у неколико махова, преселило у Русију и у Румунију. На овоме страшном ограшју балканском данас има осам милиона Срба. Толико треба да их има у Јужној Русији и у Румунији. Међутим, у Русији нема ни једног јединог. Све се слило и прелило у друго. А у Румунији, која је по крви половином србска као и хрватска, има само једна шака Срба, само као једна преостала стража од пропале војске. Брат је брат, и они православни и ми православни хајде да се назовемо Русима и Румунима! Да се није тако катастрофално мислило, данас би ми имали у Јужној Русији милионе Срба, а и у Румунији. Та невероватна слабост, та Ахилова пета, показала се и у време католичко -православне Југославије. **Католици су нам браћа, говорило се, вера не игра никакву улогу, главно је крв и језик (као код волова што је главно крв и рикање) а историја, а галерија славних христољубивих царева и краљева, а Косово, а устанак, а Кунамово и Кајмакчалан, а многи милиони бораца за крст часни и слободу златну, а барјаци србски – то је све ништа:** све те висине ми ћемо срубити и нивелисати и уравнити да будемо једнаки. То је језик београдских политичара и историчара. Чак одликоваћемо Карађорђевог звездом с мачевима и орденом светога Саве Немањића најљуће наше мучитеље и слуге римске теократије и бечке аутократије. И још ћемо ставити на равну ногу с Душаном, Милутином и Карађорђеом највеће издајнике Словенства, Православља, па чак и Хрватства, лажне краљеве Томислава и Звонимира. **У историји Југославије остаће овековечене две лаж: лажна историја и лажна политика. То је дошло од србске великодушности, претворене у жалосну сервилност.** Ако се Срби не излече од те очајне слабости, они ће бити серви, а не Срби, и у свакој хетерији и у свакој новој комбинованој држави на Балкану. А свакако ће се излечити искуством из 1941. године, када су доживели да их изда не један Вук Бранковић, и не десет њих, него цело

једно племе, цео један народ – ако се народом може назвати – друге вере. Душан се називао: цар свих Срба, Бугара и Грка, па се не зна да је овако био издан ни од Бугара ни од Грка.

98. Национализам балканских народа може се лако ублажити хришћанским сазнањем. Уколико хришћанско сазнање, а то је познавање истине Божје, буде се повећавало утолико ће се оштрине национализма ублажавати. Не да ишчезне него да се ублажи и оплемени вером у Христа и служењем Христу.

99. Из свега историјскога искуства нашег и из свега што смо до сада изложили могу се извести три руководна начела: програматична за будућност и србскога народа и свих православних народа. Начело прво: одбацивање свих и еманципованье од свих неправославних идеологија и туђинских уплива на ма коју грану народног живота. Начело друго: прихватање служења Христу Богу, попут свих прошлих поколења, и свих славних предака наших, као пута и смисла и Цркве и државе, и школе и свих народних установа, као и породичног и личног живота. Начело треће: јасна визија Небеснога Царства Божјега као врховне мете земног путовања и битисања свих слугу Божјих, како народа тако и појединаца. Дакле, **прво еманципација, друго теодулија и треће визија**. У светлости ова три начела сва друга питања се могу врло лепо решити. А ова три начела представљају срж историје србскога народа од великог Немање до наших дана.

100. Свети, свети, свети, о трисвети Боже,
Нико нас ван Тебе просветити не може.
Свети, Свети, свети, о трисвети Боже,
Нико нас ван Тебе простити не може.
Свети, свети, свети, о трисвети Боже,
Нико нас ван Тебе прославити не може.
Свети, свети, свети, о трисвети Боже,
Нико нас ван Тебе сложити не може.
Свети, свети, свети, о трисвети Боже,
Нико нас ван Тебе спасити не може.
О, смилуј се на нас због наших отаца,
Твојих верних слугу и Твојих Светаца.
Просвети нас, Боже, прости и прослави,
Без Тебе смо слични сасушеној трави.
Сложи нас и спаси, Христе Спаситељу,
И приведи Твоме вечном Родитељу,
У Небесно Царство, сврху свију сврха,
И последњу мету свих земаљских трка.
Једно тек желимо: да Теби служимо,
Месију и Спаса, Тебе да славимо.
Јер ко Теби служи, тај Најбољем служи,
На муке и патње ником се не тужи.
Без Тебе су људи ка' без очњег вида,
Без пута, поштења, без наде и стида.
Ти си основ свему, Ти си смис'о свему,
Ко следује Теби, Дух је Твој на њему.
И благослов вечни и живот без краја,
И радост и песма усред Твога Раја.

КРАЈ

